

Inleiding

Deze nieuwsbrief is voor het grootste gedeelte gevuld met een verslag van vrijwilligster Wendela Engelhard. Zij heeft 4 maanden gereisd door Mali; tijdens haar reis heeft ze 6 weken gewerkt in een kliniek in de Dogon Vallei, en daarna heeft ze een maand meegeholpen in het Centre d'Écoute in Bamako.

Daarnaast besteden wij aandacht aan:

- Kerngroeplid Karin stelt zich voor
- Petra's boekentips

Het Centre d'Écoute - vrijwilligster Wendela Engelhard vertelt.

Als ik de eerste keer bij het Centre binnenloop valt het mij meteen op dat de sfeer vrolijk en positief is. Het is een gewone schooldag, dus zijn er weinig kinderen maar de vollage leiding wacht mij op, er wordt een kringetje gemaakt en we worden aan elkaar voorgesteld. Er wordt thee gezet à la Africaine en dan krijg ik een uitgebreide rondleiding langs de drie verschillende gebouwen in de wijk.

Mijn eerste dag verloopt goed, er zijn nu aardig wat kinderen. Ze doen spelletjes, praten wat, lezen, sommigen hebben bijles. Een groepje meisjes van zo'n veertien, vijftien jaar doet sap in kleine plastic zakjes die als ijsjes verkocht worden. Vijf jongens werken in het houtatelier aan speelgoed en meubeltjes, mooi gekleurd geverfd, die later op een kerstmarkt verkocht zullen gaan worden. De kinderen zijn nieuwsgierig naar mij, maar ook een beetje afhoudend, ik ben de 'toubabou', de blanke. De kleintjes spreken nog geen Frans en de groteren durven niet zo goed en ik spreek nog geen Bambara, denk ik dan nog optimistisch. Het valt mij op dat de kinderen vrolijk zijn en leuk met elkaar, respect voor elkaar hebben, er is geen geruzie of gehuil. Des te opmerkelijker als ik ze in de loop van mijn verblijf beter leer kennen en ook wat meer over hun achtergrond hoor, wat een sterke kinderen! Nogal wat kinderen zijn wees of halfwees, dat wil niet vaak zeggen dat ze helemaal alleen op straat staan, meestal wonen ze dan wel in de familie. In Afrika wonen de families veel meer samen rond een erf, dus drie, vier generaties, het begrip 'grote zus' of 'kleine broertje' verandert dan ook, ook omdat vaders soms twee vrouwen hebben. Een ouder kan aan aids zijn overleden of een andere ziekte, nogal wat vaders komen om in het buitenland waar zij voor werk heengaan of waar zij in een oorlog terecht komen. De mensen leven veel meer met de dood. Er zijn ook kinderen die wel beide ouders hebben maar die niet in staat zijn te werken, dus is er geen geld, en in Mali betekent geen geld ook echt geen geld, lege zak. Op het Centre is iedereen welkom, er zijn ook kinderen wiens ouders een winkelje hebben of een ambacht, een onderneming.

De leiding bestaat uit Mahamane, hoofd 'dagelijkse gang van zaken' en Sidy, hoofd 'externe zaken en partners'.

Mahamane heeft een sociaal pedagogische studie gedaan maar hij heeft vooral veel aanleg en ervaring in jongerenwerk. Sidy doet de hele organisatorische kant, onderhoudt alle contacten naar buiten toe en is toch zeker elke dag ook op het Centre te vinden. Dan zijn er een viertal jongens, die zich op dezelfde bewogen en dynamische wijze inzetten voor de kinderen. Hoewel ze lange dagen maken zijn sommigen daarnaast nog student. Eigenlijk waren ze eerst zelf kind uit de wijk, het is dus zeg maar 'eigen kweek'. Mahamane besteedt veel aandacht aan hun opleiding als jongerenwerker. Zij verzorgen de klassen voor kinderen die nog niet op de gewone school gaan, en de alfabetiseringslessen voor volwassenen 's avonds, en alle ateliers en projecten én bijlessen. De kinderen zijn duidelijk heel erg gehecht aan de leiding. De vrouw van Sidy, Batouma, maakt drie keer per week voor zestig jonge kinderen een beker warme zoete melk en een keer gierstepap met honing, om ze wat voeding betreft een beetje te ondersteunen, want nogal wat kinderen hebben een groeiachterstand. We hebben de kleinsten ook een keer gemeten en gewogen en de resultaten worden door een dokter bekeken.

Iedere zaterdag is er vergadering, dan worden alle lopende projecten besproken, die kunnen ook buiten het Centre zijn bv. in de wijk of op de scholen. Er is dan ook altijd een gespreksonderwerp, bv. problemen op school, aidsvoorlichting, emigratie, goed gedrag, etc. Opvallend is hoe gestructureerd dit verloopt, de kinderen nemen het woord, luisteren naar elkaar, lachen en zijn dan weer serieus. Dit lijkt mij niet typisch Malinees maar wel typisch Centre d'Écoute de Sikoroni. Ze doen er veel aan om de kinderen weerbaar te maken in een harde wereld, waarin armoede, ziekte en dood aan de orde van de dag zijn. Alle kinderen die in het Centre komen worden naar school gestuurd, d.w.z. via de families natuurlijk, en de jongeren naar het collegelyceum of georiënteerd naar een beroepsopleiding. Ze leren de kinderen een zekere verantwoordelijkheid te nemen. Ze komen op voor de rechten van het kind, zoals het recht op voedsel en schoon drinkwater, medische zorg, scholing, veiligheid, een geboortebewijs, het verbod op kinderarbeid. Maar er wordt ook gewezen op de plichten van de kinderen zoals goed gedrag, respect voor ouderen, zorg en respect voor de woning, de spullen en de omgeving, geen diefstal, hygiëne, de verzorging van jezelf. De grotere meisjes weten precies wat 'goed en slecht' gedrag is, toch gebeurt er van alles in de nacht en de families zijn dan ook blij als de dochter zonder kleerscheuren de zestien, zeventien haalt om uitgehuwelijkt te worden. Veel meisjes halen hun eindexamen zwanger, zingend of niet. Trouwens, op het Centre zijn ze er van overtuigd dat verbetering van de situatie vooral van de opleiding van de meisjes moet komen, die voeden namelijk de kinderen op. Ik was enorm verrast over de pedagogische aanpak en de natuurlijke sociale vaardigheid van Mahamane, hij brengt dat ook over op de jongere leiding.

De wijk Sikoroni ligt aan de buitenrand van Bamako, tegen een heuvel aangeplakt. Er wonen ongeveer veertigduizend mensen waarvan zeventig procent onder de achttien. De onverharde wegen zijn breed en de lemen huizen zijn rond binnenplaatsjes gebouwd waar men met twintig, dertig mensen woont; de grote familie. Straten en huizen zijn allemaal van een zelfde beige kleur, maar als je op wasdag een blik naar binnen kunt werpen door de grote poort tref je daar een spectaculair kleurenschouwspel aan. In het laagst gelegen gedeelte daar waar ook de markt is, is waterleiding, de rest van de wijk is aangewezen op drie putten voor het waswater en op jerrycans die beneden gevuld moeten worden voor het drinkwater.

's Ochtends op straat is het één krioelende menigte van mensen, vee, taxi's, aangeboden marktwaar, kunstnijverheid. Maar ook het vuilnis ligt hoog opgestapeld langs de weg, en je moet uitkijken waar je loopt want er zijn overal poelen rioolwater, blijkbaar is het heel droog want het ruikt bijna nooit vies. De geiten knabbelen 'gelukkig' nog wat plastic weg. De kinderen scharrelen naar iets bruikbaar om te spelen, een lege batterij, een plastic flesje, conservenblikje. Veel mensen zien er toch tip top uit, hoe doen ze dat toch? Ik heb grote moeite mij hier schoon te houden! De gelukkige met werk rijdt op een blinkende brommer rond.

In de periode dat ik op het Centre werk is een groot saneringsproject gestart, dit vooral ook in de strijd tegen de malaria, muggen zijn dol op lauwwarm afvalwater. Er worden twee grote afwateringsgeulen gegraven, (dertig jonge mannen met een schop, dat gaat snel!) en een brug gebouwd. Het Centre speelt een belangrijke rol als initiatiefnemer, er is een technische commissie, het wijkbestuur heeft de organisatie, er is een groep aannemers en Spanje doet de financiering. Samen met Mahamane en Sidy gaan we de bevolking langs om ze te motiveren om hun afvalwater in het riool te lozen, en hun vuilnis niet zomaar op straat te gooien. Men knikt instemmend, maar gewoontes zijn moeilijk te veranderen. Een of twee keer per maand wordt er met de kinderen en een gemotoriseerd karretje, een deel van de wijk schoongemaakt.

Er doen wel zestig kinderen aan mee, allemaal even enthousiast, je zou zo iets aan onze pubers moeten vragen. Al deze initiatieven waar vooral de jongeren actief bij zijn betrokken, laten wel een frisse wind door de wijk waaien. Boven op de heuvel na de laatste huizen, ligt een schraal stenig stuk land, wat zich kilometers uitstrekt. Een enkele dappere probeert daar nog een bestaan op te bouwen, in een schamel hutje, op een intens droog stukje grond. En iedere dag een flinke klim met tientallen liters water op je hoofd, van de dichtstbijzijnde put in de wijk naar huis.

Ik denk dat de invloed van het Centre veel groter is dan binnen eigen muren; via de families, via de wijk, in de andere "Centres" in de stad... Deze mensen hebben een visie en dragen die ook uit, waarin verantwoordelijkheid, respect en solidariteit sleutelwoorden zijn. Ik vind dat heel hoopvol.

Wendela Engelhard

Kerngroep lid Karin stelt zich voor

Even voorstellen, mijn naam is Karin Mooren, ik woon in het mooie stadje Batenburg (in het Land van Maas en Waal) samen met Eddy, die ook actief is voor Stichting Weeskinderen In Mali. Ik ben apotheker en houdt me in mijn vrije tijd onder andere bezig met het voorzitterschap van

Stichting W.I.M..

Toen Wim Quak (mijn toenmalige partner) overleed in 1996, wilde ik graag zijn liefde voor Afrika en zijn positieve instelling door laten leven. Gelukkig waren er met mij een aantal familieleden en vrienden van Wim, die dit ook waar wilden maken. Ik heb destijds in Mali onderzocht wat er mogelijk was om weeskinderen hulp te bieden en zo ben ik terecht gekomen bij het Centre d'Écoute in Bamako.

Eén van de millenniumdoelen die in 2000 door regeringsleiders van 189 landen zijn opgesteld, is "Iedereen naar school". In dit millenniumdoel is bepaald, dat in 2015 alle kinderen in alle landen basisonderwijs moeten volgen. In landen als Burkina Faso, Eritrea, Ethiopië, Mali en Niger gaat nog steeds minder dan de helft van de kinderen naar de basisschool. Met het Centre d'Écoute brengen we dit millenniumdoel dichterbij door de kinderen een kans te geven op scholing en stage. Ook aan de andere millenniumdoelen ("mannen en vrouwen gelijkwaardig" en "bestrijding van hiv/aids") wordt aandacht besteed in het Centre d'Écoute, denk daarbij aan de gelijke opleidingsmogelijkheden voor zowel meisjes als jongens en aan de voorlichtings- en debatteeravonden over hiv/aids voor jongeren.

De afgelopen jaren is gebleken dat de vrijwilligers van het Centre ontzettend hard werken en zich voor meer dan 100%

inzetten om de kinderen een toekomst te bieden. Zij zijn zelf zeer betrokken bij het wel en wee van de kinderen; dat geeft mij ook steeds weer energie om samen met de enthousiaste vrijwilligers in Nederland Stichting W.I.M. vorm te geven.

Ik heb zelf meerdere reizen naar Mali gemaakt, tussen 1991 en 1995 heb ik er opgeteld 1 jaar doorgebracht, in 1997 ben ik terug geweest. In 2004, tijdens een reis samen met Eddy, was ik blij verrast met eigen ogen te kunnen zien hoe goed het gaat met het Centre d'Écoute en de weeskinderen. Ik hoop met Stichting W.I.M. nog lang hulp te kunnen bieden om de weeskinderen in Mali een betere toekomst te geven!

Karin Mooren

Petra's boekentips

Op onze website www.stichtingwim.nl onder menukeuze "Literatuur" vindt u een uitgebreide boekenlijst van kerngroepplid Petra.

De boeken gaan over Mali en de lijst bevat gegevens over de Auteur, Titel, Uitgeverij en een korte inhoud.

Stuk voor stuk aanraders voor diegene, die meer wil weten over het leven in Mali.

De nieuwsbrief per email of per post

Zoals ook al in vorige nieuwsbrieven gemeld is, willen we de nieuwsbrief zoveel mogelijk per e-mail versturen. Dit om onze kosten te drukken die gemoeid zijn met het kopiëren en verzenden van deze brief.

- Als u deze nieuwsbrief per post heeft ontvangen, maar in de toekomst de brief per e-mail wilt ontvangen, vragen wij u uw e-mailadres door te geven aan het secretariaat.
- Als u deze nieuwsbrief per e-mail heeft ontvangen, maar toch graag een gedrukte versie ontvangt per post, vragen wij u dit door te geven aan secretariaat .
- Als u geen e-mail adres heeft, hoeft u geen actie te ondernemen. U blijft de nieuwsbrief ontvangen via de post.

Van de secretaris

Wederom hopen wij u naar tevredenheid te hebben ingelicht. We willen u, zeker namens de weeskinderen in Mali, in ieder geval bedanken voor uw donaties!

Secretariaat Stichting W.I.M.

J.W. Mulder

Swammerdamsingel 61

3112 RH SCHIEDAM

telefoon: 010 - 4266454

e-mail: stichtingwim@hetnet.nl

internet : www.stichtingwim.nl

PS.

1. Graag adreswijzigingen ook naar dit adres sturen.
2. Stichting W.I.M. heeft een artikel 24 verklaring, waardoor uw giften mogelijk aftrekbaar zijn van de belasting.
3. Hieronder ziet u een van onze 'stopperadvertenties'. Mocht u deze in uw plaatselijke krant of bedrijfskrant willen plaatsen, vraag deze dan bij ons op.

Stichting W.I.M. (Weeskinderen In Mali)

'Kleine stichtingen en verenigingen werken vaak efficiënter dan grote organisaties en het te besteden geld komt vaker bij het juiste doel terecht'.

Als u deze mening met ons deelt, steun dan Stichting W.I.M., een kleine maar enthousiaste organisatie die projecten laat uitvoeren door de lokale bevolking, onder toezicht van Nederlandse vrijwilligers ter plaatse.

Dit met als doel: *Een beter bestaan opbouwen voor weeskinderen in Mali. Dit doel wil de stichting bereiken door financiële en materiële steun aan zowel echte als 'sociale' weeskinderen.*

Stichting W.I.M. rekeningnr. 31.36.71.621 RaboBank
Beekbergen, Loenen, Hoenderloo
KvK 09104433 (Centraal Gelderland)

Als u vragen heeft over Stichting W.I.M., donateur wilt worden, wilt overleggen over ideeën of folders wilt aanvragen, kunt u contact opnemen met:

Secretariaat Stichting W.I.M.

J.W. Mulder

Swammerdamsingel 61

3112 RH SCHIEDAM

telefoon: 010 - 4266454

e-mail: stichtingwim@hetnet.nl

internet: www.stichtingwim.nl

